

[Erling Olsen]

steren for at have gjort dette, at domstolene siger: Vi vil indrømme statsministeren frit skøn; vi vil ikke tage stilling til denne sag. Det var den risiko, vi imødeså i sparekassesagen.

All right, for så at gøre det tydeligt for domstolene, at de ikke slipper for at tage stilling til denne sag, er jeg ret sikker på, at en søgsmålsberettiget samtidig vil anlægge en sag med bemærkning om, at den vil bortfalde, hvis domstolene tager stilling til den første sag, og det er den fremgangsmåde, som så vil blive fulgt.

Derfor synes jeg, der ikke er nogen grund til at trække dette her i langdrag. Enten går man i forhandlinger med os, og vi er indstillet på hurtigt at medvirke til en løsning, der giver Statsanstalten frihed, bare det sker på en sådan måde, at man respekterer det, vi kalder de berettigede bonusforventninger. Så må vi i sidste ende bede domstolene om at tage stilling til det, sagen drejer sig om, nemlig om Statsanstaltens goodwill – det, som finansministeren vil sælge – er en del af Statsanstaltens egen formue eller en del af statsformuen. Det er det juridiske spørgsmål. Vi kan argumentere frem og tilbage, men det er domstolene, der må tage stilling til det.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Jeg synes, det er en ejendommelig måde, Socialdemokratiet håndterer den situation, at man for en gangs skyld – efter min mening desværre kun for en gangs skyld – er i den situation, at der er et flertal uden om Socialdemokratiet, og at Socialdemokratiet ikke har kunnet medvirke til en god idé, nemlig at få Statsanstalten privatiseret.

I stedet for at Socialdemokratiet tilsyneladende træffer den beslutning, at man nok vil tillade, at forslaget bliver vedtaget i Folketinget, men så bagefter vil forsøge at kaste grus i maskineriet, synes jeg, at man som et forhåbentlig demokratisk parti skulle erkende den parlamentariske situation. Den er altså, at det er muligt at skaffe flertal i Folketinget uden om Socialdemokratiet, og i det her tilfælde minsandten også om noget, der er både god politik og sund fornuft.

Hr. Erling Olsen nævnte selv sagen om sparekasserne, og da blev der formuleret nogenlunde det samme budskab af hr. Erling Olsen fra Folketingets talerstol, men det blev jo aldrig til mere end budskabet fra Folketingets taler-

stol. Jeg ved ikke, om det er en gramfonplade, der vil blive afspillet, hver gang der kommer privatiseringer, for dem kan jeg love hr. Erling Olsen at der kommer mange af.

I stedet for at Socialdemokratiet blot surmuler, synes jeg da, at det var mere konstruktivt, hvis man medvirkede i den proces, der foregår, og den proces vil op igennem 1990'erne være massevis af privatiseringer.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Hr. Behnke. Det er jo rigtigt, at det normalt er god skik, at et mindretal bøjer sig for flertallet. Men vi er også vogtere på offentlighedens vegne, og når der som her er tale om, at regeringen vil forgribe sig på de 400.000 kunders ejendom, så er vi nødt til at forfare, som hr. Erling Olsen lige har skitseret – hvis det virkelig viser sig, at det flertal, der tegner sig, er så fasttømret, at ingen forhandlinger er mulige.

(Kort bemærkning).

Erling Olsen (S):

Der er den forskel på sparekassesagen og denne sag, at i sparekassesagen var alle de søgsmålsberettigede, nemlig garantrepræsentanterne i sparekassernes repræsentantskaber, uinteresserede i at rejse en sag. Samtidig ville domstolene efter vores juridiske rådgiveres mening formentlig sige: Når der er tvivl, så vil vi indrømme statsministeren et frit skøn. Vi måtte altså droppe sagen, fordi der var ingen søgsmålsberettigede, der ville rejse den, fordi disse garantanter ville blive rigere ved denne lovgivning. Her gælder det altså, at hvis menigheden i enighed forgriber sig på kirkebøssen, så må straffen vente til det hinsidige.

Men i denne sag er der søgsmålsberettigede. Der er medlemmer af valgforsamlingen, der har erklæret sig villige til at overveje det – sådan vil jeg sige det, for jeg vil ikke binde dem helt. Jeg har fået en del tilkendegivelser om, at de nok vil rejse en sag. Hvis der bare er ét medlem af den store valgforsamling, f.eks. hr. Rahbæk Møller, som vil rejse denne sag, så er der en søgsmålsberettiget.

Det vil sige, at domstolene vil vide, at hvis ikke de vil tage stilling til den sag, som hr. Rahbæk Møller og jeg i givet fald som folketingsmedlemmer i fællesskab vil rejse mod